

J. A. WHITE

NIGHTBOOKS

CAPTIV ÎN POVESTE

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

1. Etajul gresit

După ce membrii familiei sale au adormit, în sfârșit, Alex și-a aruncat ruucsacul peste umăr și s-a furîsat afară din apartament, închizând cu grijă ușa de la intrare, ca nu cumva să se trântească. Holul de la etajul al optulea părea mai însăpăimântător ca niciodată fără lumina soarelui care intra pe fereastruici. Alex a zăbovit pe preșul din fața ușii, luptându-se cu dorința de a se întoarce în patul lui暖 și confortabil.

Dacă faci asta, s-a gândit, mâine vei fi același Alex Mosher.

Ciudatul.

Dubiosul.

Ratatul.

Asta vrei?

— Nu, a șoptit el.

Înainte să se poată răzgândi, Alex a pornit-o spre liftul de la capătul corridorului.

Peste zi, bucătele din viețile vecinilor săi se strecurau dincolo de ușile subțiri: conversații înăbușite, televizoarele zgomotoase, fiul domnișoarei Garcia exersând la vioară. În acest moment din inima nopții, însă, corridorul era aproape mut. Singurele sunete erau

bâzâitul sumbru al unui bec care făcea ca o viespe furioasă și foșnetul ușor al rucsacului lui Alex, de parcă lucrurile dinăuntru se chinuiau să scape de soarta lor.

Scuze, s-a gândit Alex, simțind cum îl copleșește vina. Aș fi dorit să nu fiu nevoit să fac asta. Dar e mai bine așa.

A ajuns la lift și a apăsat butonul de coborâre de pe panoul crăpat. Sub el, de departe, roțile antice au scârțât în tăcerea nopții. Alex a tresărit și a privit peste umăr, sperând că sunetul acela nu i-a trezit vreun vecin. Dacă o lua pe scări, n-ar fi făcut atât zgomot, dar Alex voia să ajungă la destinație cât mai iute cu putință, aşa că nu a avut vreme să se ră zgândească.

Ding!

Ușile liftului s-au deschis cu o smucitură și cu un scârțât dureros. Pereții ascensorului erau tapetați cu oglinzi pătate.

Alex a intrat și a apăsat pe S.

Subsolul era locul lui preferat din întreaga clădire de apartamente. Era sinistru, ciudat și plin până-n tavan cu nimicuri lăsate în urmă de foștii chiriași, ca un cimitir de obiecte nedorite. Cea mai uluitoare chestie însă era boilerul, un monstru de fier construit în urmă cu aproape 60 de ani. Alex îl numea Bătrânul Scoate-Fum.

Într-acolo se îndrepta Alex în seara aceasta.

Ușile liftului s-au închis, iar cabina a început să coboare lent și smucit. Alex bătea nerăbdător din picior. Deși rucsacul era mai ușor decât de obicei, părea să-l tragă în jos ca o ancoră.

O să mă simt mai bine după ce scap de chestiile astea,

s-a gândit el. *Le arunc în flăcări și plec. Nici măcar nu rămân prin preajmă ca să le văd cum ard.*

Desigur, Alex ar fi putut pur și simplu să arunce conținutul rucsacului pe toboganul tomberonului și să termine cu povestea asta, dar i se părea prea crud. Să le ardă în Bătrânul Scoate-Fum părea un gest mai onorabil, ca atunci când arzi în flăcări trupul unui războinic căzut în luptă. Alex s-a gândit că le datorează o moarte demnă, măcar atât. La urma urmelor, el fusese creatorul lor.

Liftul s-a oprit. Ușile s-au deschis scârțâind.

Alex și-a înclinat capul, derutat.

În locul subsolului, un corridor necunoscut se întindea înaintea sa. S-a uitat la ecranul digital din partea de sus a liftului: 4. *Cred că-i stricat, și-a spus el, lovind butonul S cu degetul arătător. Liftul nu s-a clintit din loc.*

Alex a oftat de frustrare.

Se pare că până la urmă tot pe scări o iau, s-a gândit el.

A coborât din lift și s-a îndreptat spre trepte. Etajul al patrulea avea aceeași configurație ca al optulea, dar era mult mai întuneric aici. Alex a ridicat ochii spre becuri, întrebându-se dacă nu cumva câteva dintre ele erau arse, dar păreau să funcționeze bine-mersi. În mod ciudat, totuși, lumina lor nu radia pe cât de departe ar fi trebuit, de parcă bezna de pe acest corridor era mai dificil de străpuns decât cea obișnuită.

E doar imaginația mea dezlănțuită, și-a spus Alex, ignorând fiorul rece care i se cățăra pe spinare. Becurile sunt probabil vechi sau...

A auzit niște glasuri.

Veneau din apartamentul de la capătul corridorului. La început, Alex a crezut că sunt oamenii care locuiesc acolo. Când s-a apropiat totuși, a auzit o muzică sinistru în fundal și și-a dat seama că vocile aparțin unor personaje dintr-un film. A zâmbit larg, pentru că recunoșcuse dialogul.

Este Night of the Living Dead! s-a gândit el.

Alex avea 4 ani când văzuse prima oară acest film. Ar fi trebuit să doarmă, dar sunetele bizare care veneau din living îi stârniseră curiozitatea, aşa că se dăduse jos din pat ca să le investigheze. Mama și tatăl lui erau îmbrățișați pe canapea, mâncând împreună dintr-un castron cu popcorn. Alex s-a ascuns în spatele fotoliului tatălui său și și-a atintit privirea spre televizor.

Nu fusese atât de însăpămat - sau de entuziasmat - în toată viața lui.

Când și-au dat seama părintii lui că au un musafir nepoftit, era prea târziu. Alex era îndrăgostit. Până la sfârșitul lunii, trenuletele Thomas fuseseră exilate într-un coș, la subsol, înlăciute de monștrii de jucărie, colții de plastic și o stafie de plus numită Boo. și-a dezmembrat mașinile de pompieri și rachetele de Lego și a folosit piesele ca să construiască o casă bântuită. La bibliotecă, Alex a început să împrumute doar cărțile cu emblemele Halloween pe cotor, deși era iunie.

Night of the Living Dead fusese intrarea sa în lumea lucrurilor sinistre și de aceea avea un loc special în inima lui. Auzindu-l acum, o dorință copleșitoare de a viziona din nou filmul i-a întunecat toate gândurile. Alex s-a apropiat de ușa apartamentului 4E, atras de

paraziții din coloana sonoră ca de o vrajă, și și-a lipit urechea de aceasta. Era una dintre primele scene ale filmului, chiar înainte ca Barbara și fratele ei să fie atacați de un zombie la cimitir.

N-am ratat mare lucru, și-a spus entuziasmat Alex. Preț de o clipă, uitase cu desăvârșire de rucsac și de motivul care-l adusese aici în seara asta. Nu se putea gândi decât la film. Era *disperat* să-l vadă. Dacă Alex ar fi gândit limpede, și-ar fi dat seama că asta nu are niciun sens. La urma urmelor, putea vedea *Night of the Living Dead* oricând voia pe iPad - cu siguranță era o idee mai bună decât să bată la ușă unor străini în miez de noapte. Din păcate, Alex nu gândeau limpede. Ochii lui verzi, de obicei atât de atenți și curioși dincolo de ochelari, deveniseră neobișnuit de goi, iar gura îi rămăsese deschisă într-o expresie uimită, făcându-l să semene izbitor cu unul dintre zombii din filmul cu pricina.

Alex a bătut la ușă iute, de trei ori. O femeie a răspuns aproape imediat, ca și cum l-ar fi așteptat.

— Măi-măi, ia te uită, a spus ea, coborându-și privirea spre el. Un musafir!

Femeia avea până în 30 de ani, pielea negricioasă și părul scurt și țepos. Era îmbrăcată toată în negru și era machiată generos, mai ales în jurul ochilor.

— Îm cer scuze, a zis Alex, cu gândurile amețite.

Ce cauți eu aici?

— Nu știu de ce am bătut la ușă. Am auzit...

— Ce anume ai auzit? a-ntrebat ea, aplecându-se în față cu o expresie nerăbdătoare. Spune-mi.

— Filmul.

Femeia a zâmbit. Avea niște strungărețe mici între dintii ei înguști, ceea ce-i dădea aerul unui pește din aceia ciudați și fosforescenți care locuiesc pe cel mai adânc fund al oceanului.

— Un film? a-ntrebat ea, cu o curiozitate sinceră. Asta e ceva nou. Care anume?

Alex s-a uitat intrigat la femeie. Încă auzea televizorul din spatele ei – acel zombie bătea acum în geamul mașinei Barbarei –, dar tipa se prefăcea că nu aude nimic.

— Nu știi? a replicat Alex.

— De ce aș ști? Filmul e pentru tine, nu pentru mine.

A deschis și mai mult ușa.

— Vrei să-l vezi? a-ntrebat femeia. Fac pariu că e unul dintre filmele tale preferate!

O rază de frică a pătruns prin mintea încețoșată a lui Alex.

Este miezul nopții și port o conversație cu o necunoscută de parcă ar fi cel mai normal lucru din lume, și-a spus el. Ce mi se întâmplă?

A făcut un pas în spate, cu intenția de a o șterge de-acolo cât mai repede cu putință... când a simțit un miros minunat venind din apartament.

Plăcintă de dovleac, proaspăt coaptă. Preferata lui.

A inspirat aroma liniștită a nucșoarei și a scorțoarei și toată frica i s-a evaporat instantaneu.

Femeia asta nu e un pericol, s-a gândit. E doar o doamnă de treabă căreia îi plac filmele de groază, cum îmi plac și mie!

— Filmul este *Night of the Living Dead*, a spus Alex. 1968. Regizat de George Romero.

— Ah, a zis femeia. Ce interesant! Și am avut dreptate? Este unul dintre preferatele tale?

— Top zece. Chiar între *Let the Right One In* și *The Ring*.

Alex a ridicat din umeri, ca și cum și-ar fi cerut scuze.

— Îmi plac chestiile însărcinătoare.

— Pari genul meu de copil, a răspuns femeia, zâmbind larg. Ce nebunie – tocmai mă așezam ca să văd filmul și mă gândeam: „Nu-mi lipsește decât cineva cu care să-măpartășesc acest moment, cineva care să aprecieze chestia asta, și iată-te!

A deschis ușa cât a putut de larg, iar Alex a zărit o canapea confortabilă și o măsuță de cafea plină cu fursecuri de ovăz cu stafide și cu plăcintă de dovleac. Alături, pe televizorul imens, se derulau imaginile pe care Tânjea să le revadă: Barbara împleticindu-se spre ferma unde va fi captivă pentru tot restul filmului, urmărită de zombi. Alex a făcut un pas înainte, vrăjit.

— Păi, nu mai sta acolo să te holbezi, prostuțule, a zis femeia. Vino înăuntru.

Chiar și mai târziu, când Alex a știut că se aflase sub influența unei vrăji puternice, cu greu i-a venit să credă că acceptase să intre atât de ușor în acel apartament. În acea clipă, trupul său parcă nu-i mai aparținea, ci era al unei molii atrase de luminile pălăritoare ale televizorului.

A trecut pragul. Iar ușa s-a închis cu zgomot în urma lui.

— Te-am prins, a spus femeia mai mult pentru sine.
L-a înșăfăcat cu o mână rece de încheietură și toată energia i s-a scurs din trup. Alex s-a scufundat în pernele de pe o canapea din apropiere, incapabil să-și țină ochii deschiși. Femeia s-a așezat pe scaunul din fața lui. Zâmbetul îi pierise de pe buze.

- Cum te cheamă? a-ntrebat ea.
- Alexander. Alex.
- Alexander sau Alex?
- Alex, a spus el.

Băiatul a privit în jurul lui, derutat. Televizorul dispăruse, laolaltă cu măsuța de cafea și plăcinta cu dovleac.

- Unde s-a dus televizorul? a-ntrebat Alex.
- N-a fost aici niciodată.
- Ba nu, a insistat el. L-am *văzut*.
- Apartamentul ăsta face tot ce poate ca să te atragă înăuntru. Câte un lucru pentru fiecare. Un film e o alegere ciudată. În mod tradițional, mâncarea îi atrage aici. Copiii se gândesc întotdeauna la stomacul lor, știi bine.
- Am mirosit plăcintă de dovleac.
- Iată, exact ce spuneam.

Lui Alex îi era din ce în ce mai greu să se concentreze. Camera se legăna înainte și înapoi, ca atunci când calci prima oară pe corabia piratilor dintr-un parc de distracții. Se simțea rău.

- Vreau să merg acasă, a zis el.
- Cu siguranță asta nu se va întâmpla, Alex.
- Băiatul s-a răsucit în locul său, mișcându-se îngrozitor de lent, sperând să poată fugi valvărtej spre ușă.

Doar că ușa dispăruse. În locul în care aceasta se aflase mai devreme nu mai era acum decât un perete alb.

- Unde e ușa? a-ntrebat el amețit.
- Nu mai e, a spus femeia. Nu-ți face griji. N-o să mai ai nevoie de ea.
- Dar aşa ceva nu e posibil, a zis Alex. Ușile nu dispar pur și simplu... nu au cum...

— Nu ți-ai dat seama încă? a-ntrebat ea, zâmbind mândră. Sunt o vrăjitoare. Exact ca-n cărtile cu povești.

- I-a atins fruntea cu o singură unghie.
- Iar tu, șoricelule, ai căzut direct în capcana mea.
- Alex a încercat să se ridice în picioare, dar genunchii i s-au înmuiat și s-a prăbușit la podea. Un val de intuneric l-a copleșit imediat.

2. Vocea de la ușă

Alex s-a trezit în partea de jos a unui pat supraetajat. Habar n-avea unde se află sau cum ajunsese acolo. Stătea neclintit, cu trupul paralizat de teamă.

Treptat, și-a reamintit evenimentele din seara trecută.

Liftul. Apartamentul.

Vrăjitoarea.

Numai că nu e o vrăjitoare adevărată, s-a gândit Alex, cu mintea înlăturată. Vrăjitoarele nu există în realitate. E vreo nebună care se crede vrăjitoare. Totuși de ce am văzut un televizor care de fapt nu era acolo? M-a hipnotizat sau ceva de genul asta?

Alex și-a strâns pătura în jur în timp ce în mintea lui a prins formă o întrebare mai importantă.

Cine doarme în patul de sus?

S-a holbat la barele metalice care țineau salteaua de deasupra lui, ascultând cu atenție, ca să observe dacă aude răsuflarea cuiva. Nu a auzit nimic și a coborât pe podea. Apoi a pus piciorul pe prima treaptă a scării care legă cele două paturi. Cu o mișcare rapidă, a ridicat capul deasupra balustradei de sus. Nu era